

Όταν είμαστε έτοιμοι για το μεγάλο βήμα, ας προστρέξουμε στον πνευματικό

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:agathan.wordpress.com

«Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου»

Όταν είμαστε έτοιμοι για το μεγάλο βήμα, ας προστρέξουμε στον πνευματικό, που θα τον νιώθουμε σαν πατέρα, και ας του ανοίξουμε την καρδιά μας. Για να 'ναι ευπρόσδεκτη από τον Θεό η εξομολόγησή μας, πρέπει να γίνει με ταπείνωση, με φόβο Θεού, με ειλικρίνεια, με ακρίβεια, χωρίς υπερβολές.

Ας έχουμε υπ' όψη μας ότι κατά την ώρα της εξομολόγησης:

α) Δεν ζητάμε από τον ιερέα να μας ρωτήσει εκείνος. Όπως τονίσαμε και στην αρχή, η εξομολόγηση δεν είναι ανάκριση• αλλά ούτε και μπορεί ο ιερέας να γνωρίζει τι κρύβουμε μέσα μας.

β) Δεν μεταφέρουμε ευθύνες σε άλλους, ούτε αναφέρουμε άλλους. Γιατί πολλοί έχουμε τη συνήθεια, αντί να εξομολογούμαστε τα δικά μας αμαρτήματα, να ...εξομολογούμαστε των άλλων! Και βέβαια το πιο εύκολο πράγμα είναι να εξομολογηθεί κανείς τις αμαρτίες άλλων, ή να θεωρεί υπεύθυνους όλους τους άλλους για τη δική του κατάντια. Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος συμβουλεύει : «Ξεγύμνωσε, ξεγύμνωσε το τραύμα σου στον ιατρό. Μη ντραπής, αλλά λέγε: Δικό μου, πάτερ, είναι το τραύμα, δική μου η πληγή! Η δική μου ραθυμία το προξένησε και όχι κάτι άλλο. Κανείς άλλος δεν είναι αίτιος της αμαρτίας μου, ούτε άνθρωπος ούτε διάβολος ούτε σώμα ούτε άλλο τίποτε, παρά μόνο η αμέλειά μου». Και ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος συμπληρώνει: «Μην ελέγξης κάποιον για κάποιο αμάρτημα, αλλά τον εαυτό σου να θεωρείς σε όλα υπεύθυνο και αίτιο του αμαρτήματος». Αναλαμβάνουμε όλη την ευθύνη και αποφεύγουμε τις δικαιολογίες και τα μισόλογα.

γ) Δεν αρχίζουμε ιστορίες ολόκληρες. Είμαστε σύντομοι και συγκεκριμένοι. Στην εξομολόγηση δεν έχουν θέση οι πολυλογίες, οι ανούσιες λεπτομέρειες, οι εκτεταμένες περιγραφές. Μερικοί ομολογούμε αμαρτίες μας, σαν να διηγούμαστε μια ιστορία σε κάποιον τρίτο, χωρίς συναίσθηση, συντριβή και μετάνοια. Αυτή η εξομολόγηση , χωρίς το στοιχείο της μετάνοιας, δεν διαφέρει από μία απλή συζήτηση. Όμως άλλο συζήτηση, άλλο εξομολόγηση. Μια ευρύτερη συζήτηση κάποιων θεμάτων ή προβλημάτων μπορεί να γίνει άλλοτε.

δ) Δεν εξομολογούμαστε γενικά και αόριστα, π.χ. «Είμαι πολύ αμαρτωλός», ή «Όλες τις αμαρτίες τις έχω κάνει» και άλλα παρόμοια. Αναφέρουμε συγκεκριμένα σε τι βρεθήκαμε ανάξιοι της αγάπης του Θεού. Λέει πάλι ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Ου γαρ αρκεί ειπείν αμαρτωλός ειμι, αλλά δει και κατ' είδος αυτών μεμνήσθαι των πλημμελημάτων», δηλαδή «Δεν αρκεί απλώς να πούμε είμαι αμαρτωλός, αλλά πρέπει να θυμόμαστε και να ομολογούμε τις συγκεκριμένες αμαρτίες».

ε) Δεν αναφέρουμε τα καλά μας έργα και τις (ανύπαρκτες) αρετές μας . Ο Ιησούς Χριστός μας λέει: «Όταν κάνετε όλα όσα σας προστάζει ο Θεός να λέτε: “είμαστε ανάξιοι δούλοι• κάναμε αυτό που οφείλαμε να κάνουμε”». Και αν ακόμη υπάρχουν κάποιες καλές πράξεις, πώς μπορούμε να καυχηθούμε γι' αυτές; Άλλωστε αν θελήσουμε να ψάξουμε μέσα μας για να δούμε τα βαθύτερα κίνητρα των «καλών έργων» μας, των «θυσιών μας» που πιστεύουμε πως κάνουμε, και των «αρετών μας» που νομίζουμε πως διαθέτουμε, τότε θα ντραπούμε. Όλα σχεδόν είναι μολυσμένα από κρυφό εγωισμό, από ναρκισσισμό, από υποκρισία. Ο διάβολος, γνωρίζοντας τα βρώμικα βαθύτερα κίνητρά μας, δεν έχει καμιά αντίρρηση για πολλά από τα καλά μας έργα και τις αρετές μας! Ο μόνος λοιπόν λόγος που

δικαιολογεί την αναφορά τους στην εξομολόγηση, είναι για να διευκολυνθούμε στη διερεύνηση, στην αποκάλυψη και συνειδητοποίηση αυτών των βαθύτερων κινήτρων και προθέσεων, που συχνά μολύνουν και αχρηστεύουν ό,τι καλό πάμε να κάνουμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι επειδή τα «καλά έργα» μας είναι μολυσμένα, θα τα σταματήσουμε. Απλώς η διερεύνηση των κινήτρων μας μέσα από την εξομολόγηση μας βοηθάει ώστε τα επόμενα έργα μας να είναι λιγότερο μολυσμένα.

στ) Δεν αναφέρουμε αμαρτίες που έχουμε εξομολογηθεί, εκτός βέβαια αν τις έχουμε επαναλάβει. Η ενέργεια αυτή πιθανόν να είναι έκφραση απιστίας και έτσι θέτουμε σε αμφιβολία το μυστήριο.

ζ) Δεν αποκρύπτουμε τίποτα, γιατί με αυτόν τον τρόπο εμπαίζουμε το μυστήριο. Και «ο Θεός ου μυκτηρίζεται». Δεν είναι δυνατό να ξεγελάσουμε τον παντογνώστη Κύριο. Κάτι τέτοιο είναι πολύ αφελές.

Εδώ κρίνουμε αναγκαίο να σημειώσουμε κάτι πολύ σημαντικό. Οι περισσότεροι έχουμε την εντύπωση, πως η ευθύνη ανήκει αποκλειστικά στον πνευματικό. Αυτό δεν είναι σωστό. Η ευθύνη ανήκει και ας μας, ή μάλλον, κυρίως σε μας. Παρατηρείται πολλές φορές η απάντηση του πνευματικού σε κάποιο θέμα μας να μην είναι η σωστή. Όταν το συνειδητοποιήσουμε είμαστε έτοιμοι να κατηγορήσουμε τον πνευματικό, να του ρίξουμε το λίθο του αναθέματος.

Δίχως να θέλουμε να πάρουμε το μέρος του πνευματικού, απλώς θα μεταφέρουμε την εμπειρία ενός σύγχρονου αγίου ασκητού και πνευματικού, όπως επανειλημμένα μας την έχει εκφράσει: «Η απάντηση του πνευματικού, εξαρτάται από την πρόθεση και τη διάθεση του ερωτώντος. Αν ο εξομολογούμενος είναι ειλικρινής και έχει καλή διάθεση, ο Θεός θα φωτίσει τον Πνευματικό. Αν όχι, θα συμβεί το αντίθετο, έστω κι αν ο πνευματικός είναι άγιος. Γι' αυτό μην εκβιάζετε τον πνευματικό...». Και δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που τον πνευματικό δεν έχουμε τη διάθεση να τον ακούσουμε, αλλά να τον παραπλανήσουμε, να «υποκλέψουμε» μια απάντηση ή «ευλογία» σύμφωνα με τα πάθη μας.

Ο Γέροντας Σωφρόνιος αφιερώνει αρκετές σελίδες στα θαυμάσια βιβλία του. Μεταφέρουμε λίγες σειρές από το βιβλίο «ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης» (σελ. 88 κ.ε.).

«Ο Γέροντας Σιλουανός θεωρούσε την ταπεινή οδό της υπακοής ως την πιο ασφαλή. Πίστευε ακράδαντα πως, εξαιτίας της πίστεως του επερωτώντος η απάντηση του πνευματικού θα είναι πάντοτε ωφέλιμη και θεάρεστη... Όταν συναντούσε αντίσταση, σιωπούσε».

«ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Μετάνοια και εξομολόγηση.

Επιστροφή στο Θεό και στην Εκκλησία του»

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

Πηγή: xristianos.gr